

MIRA'M ALS ULLS. No és tan difícil entendre'ns
HATIBI, Míriam
Rosa dels vents, 1ª edició març 2018, 139 pàgines.

L'autora fa una breu memòria del seu origen i la seva identitat. La seva mare va venir del Marroc a Espanya al 1989, per buscar una vida millor, enmig de les incomoditats i incerteses. A Barcelona va crear el seu propi negoci, i va pujar 3 fills. Instal·lada la família a Bellpuig d'Urgell, els pares la porten al col·legi de les Vedrunes, precisament perquè és religiós. Allà se sent tractada sempre com una més, perquè a l'aula no hi havia musulmans o cristians, sinó només nens. Té els bons records de les coses que s'aprenen a la infància, el sentir-se estimada, compartir les festes i les celebracions cristianes amb total llibertat. També va viure amb normalitat a l'Institut de la ESO, i va aprendre que les identitats no han de ser excloents, tot i que durant un temps ho va pensar. Va acabar el batxillerat amb una de les millors notes de la seva promoció. Va cursar un grau en la *International Business Economics* a la UPF i un postgrau en Internacionalització a la UB. Actualment treballa com a analista en l'agència de comunicació *Sibilare* basada en *data mining* en les xarxes socials. En l'empresa va ser acollida i ajudada com qualsevol nou treballador. Arran dels atemptats terroristes a Barcelona i Cambrils que van tenir lloc l'agost del 2017, va posar-se sota el focus per condemnar el terrorisme en una manifestació a la Plaça Catalunya que va aplegar centenars de musulmans.

L'argument central és la denúncia de la discriminació que pateixen molts immigrants. La manca d'igualtat d'oportunitats, i la consideració de persones inferiors, o singulars que han d'assimilar-se. Considera que la imatge negativa que els mitjans de comunicació donen dels musulmans, fomenta aquest sentiment de rebuig. Per això es produeix el protagonisme que adquireixen els musulmans quan hi ha un atac terrorista, i les peticions que se'ls fa perquè donin explicacions ja que es consideren propers als terroristes, com si no patissin com els altres ciutadans. Examina els factors que generen islamofòbia i que causen morts en moltes parts del món, quan són utilitzats de forma irresponsable per alguns mitjans de comunicació. També parla de la presència de prejudicis que permeten reaccionar amb poca informació davant d'una situació, però que s'apliquen a un determinat grup de persones i aleshores es crea «l'altre». En aquesta dicotomia s'amaga la deshumanització; «nosaltres/ells». Diu l'autora que la base de la cultura és el respecte, i per això s'ha de perdre la por a la diferència. Ella ens mostra una identitat plural; catalana i marroquina. I és partidària d'una societat plural, diversa i donada al diàleg i a l'enriquiment mutu. Explica que la religió no ha de separar, i que cada persona pot optar per la que vulgui i mostrar exteriorment els signes que vulgui. L'Estat ha d'abstenir-se de regular res mentre no perjudiqui ningú. El coneixement de les religions aporta fons cultural i comprensió de la realitat que vivim.

Un escrit molt breu que es llegeix amb fluïdesa. Amb to positiu, si ve reivindicant el dret a la diferència dels musulmans. Exposa que la realitat d'estar en contacte amb una població culturalment diferent de la pròpia, obliga a viure de fet les idees sobre el respecte a la diversitat i a les opcions de cadascú. Per tal que la societat sigui un bon lloc per viure cal que es respectin els drets humans de tothom, i que hi hagi una tolerància total envers les minories. Alhora que tothom aportï a la comunitat on viu i s'impliqui. Cal reconèixer tots els aspectes positius en les persones, comunicats i cultures. Aquesta actitud forma part de la cultura cristiana i de les societats occidentals.

P-A1
3/5/2018

